

PÍSEŇ LEDU A OHNĚ

KNIHA PRVNÍ

GEORGE R. R.
MARTIN

HRA
O TRŮNY

ARGO

Přeložila Michala Marková

Czech edition © Argo, 2017

George R. R. Martin © 1996

Převod části jmen a názvosloví byl pořízen s přihlédnutím k překladu
Písně ledu a ohně Hany Březákové, vydavatelství Talpress.

Translation © Michala Marková, 2017

ISBN 978-80-257-2282-4 (váz.)

ISBN 978-80-257-2333-3 (e-kniha)

Table je pro Melindu.

PROLOG

„Měli bychom vyrazit zpátky,“ naléhal Gared, když na okolní lesy začala padat tma. „Ti zdivočelí jsou mrtví.“
„Bojíš se mrtvých?“ zeptal se ser Waymar Royce s náznakem úsměvu.

Gared mu na vějičku neskočil. Byl starý, padesátka už mu minula, a takových bezvýznamných lordů viděl za život spousty. „Kdo je mrtvý, ten je mrtvý,“ poznamenal. „S mrtvými se trápit nemusíme.“

„Takže jsou vážně mrtví?“ zeptal se Royce tiše. „Jaký máme důkaz?“

„Will je viděl,“ řekl Gared. „A jestli on říká, že jsou mrtví, mně to jako důkaz stačí.“

Will tušil, že ho do té roztržky dřív nebo později zatáhnou. Býval by si přál, aby to bylo spíš později. „Moje máma říkala, že mrtví nezpívají,“ vložil se do hovoru.

„Moje kojná mi říkala totéž, Wille,“ odpověděl Royce. „Jenže nesmíš věřit ničemu, cos slyšel u ženského prsu. I od mrtvých se toho můžeme hodně naučit.“ Jeho příliš hlasitá slova se v lesním soumraku rozlehla ozvěnou.

„Máme před sebou dlouhou cestu,“ podotkl Gared. „Osm dní, možná devět. A padá tma.“

Ser Waymar Royce lhostejně pohlédl na nebe. „To se touhle dobou stává každý den. Copak tě tma připravila o mužnost, Garede?“

Will postřehl, že Gared sevřel rty a z očí pod těžkou černou kápí mu číší stěží potlačovaný vztek. Gared u Noční hlídky strávil čtyřicet let, dal se k ní

už jako chlapec a nebyl zvyklý, aby si z něj někdo utahoval. Jenže teď šlo ještě o něco jiného: Will ze staršího muže cítil víc než raněnou hrdost. Bylo to cosi skoro hmatatelného, neklidné napětí, které se hrozivě podobalo strachu.

Will byl stejně nesvůj jako on. Na Zdi sloužil čtyři roky. Když ho za Zed poslali poprvé, vybavily se mu všechny ty dávné povídačky a útroby se mu sevřely děsem. Později se tomu smál. Teď už byl ostřílený harcovník, měl za sebou stovky průzkumných výprav a nekonečná temná divočina, které lidé z jihu říkali Začarovaný hvozd, už ho nikterak neděsila.

Až do dnešního večera. Dnes bylo něco jinak. Ta tma v sobě skrývala napětí, ze kterého mu naskakovala husí kůže. Devět dní už jeli na sever, na severozápad a pak zase na sever, hnali se dál a dál ode Zdi po stopě bandy nájezdníků. Každý den byl horší než ten předchozí. A dnešek byl nejhorší. Ze severu fičel ledový víchr a stromy v něm ševalily, jako by byly živé. Celý den Willovi připadalo, že je cosi sleduje, cosi studeného a neúprosného, cosi, co ho nemá rádo. I Gared to cítil. Will by ze všeho nejradši vzal nohy na ramena a vyrazil do bezpečí Zdi, ale s takovými myšlenkami se člověk svému veliteli nesvěřuje.

Zvlášť ne veliteli, jako byl tenhle.

Ser Waymar Royce byl nejmladší syn starého rodu s příliš mnoha dědici. Byl to pohledný osmnáctiletý mládenec, šedooký, pružný a štíhlý jako nůž. Na černém válečném oři se nad Willem a Garedem na drobných konících přímo tyčil. Měl černé kožené boty, černé soukenné kalhoty, černé rukavice z krtčí kožešiny a krásnou, leskle černou, poddajnou kroužkovou košili oblečenou přes vrstvy černé vlny a tvrzené kůže. Ser Waymar nebyl přísežným bratrem Noční hlídky ještě ani půl roku, ale nikdo ho nemohl osočit, že by se snad na své poslání dostatečně nepřipravil. Alespoň co se šatníku týče.

Jeho výbavu korunoval plášť ze soboliny husté, černé a hebké jako hřích. „Vsadím se, že je všechny pozabíjel sám,“ vykládal Gared kumpánům nad vínem. „Že jim ukroutil ty jejich mrňavý hlavičky, náš slavnej bijec.“ A všichni se chechtali.

Těžko přijímat rozkazy od muže, kterému se smějete nad číší vína, přemítal Will, zatímco se v sedle chvěl zimou. Gared měl zřejmě podobné myšlenky.

„Mormont řekl, ať je stopujeme, a to jsme provedli,“ nadhodil Gared. „Jsou mrtví. Už se tím nemusíme trápit. Máme před sebou těžkou cestu. Tohle po-

časí se mi nelíbí. Jestli začne sněžit, pojedeme zpátky čtrnáct dní, a to je snáh to nejlepší, v co můžeme doufat. Zažil jsi někdy ledovou bouři, můj pane?“

Lordí mládě ho zřejmě neposlouchalo. Ser Waymar tím svým zpola znu-
děným a zpola roztržitým způsobem hleděl do houstnouceho šera. Will už s ním strávil dost času a věděl, že když se tváří takhle, není radno ho vyru-
šovat. „Pověz mi ještě jednou, cos viděl, Wille. Pěkně dopodrobna. Nic ne-
vynechej.“

Než se Will dal k Noční hlídce, byl to lovec. Vlastně pytlák. Svobodní
jezdci lorda Mallistera ho nachytali přímo v Mallisterově lese, kde stahoval
jednoho z Mallisterových jelenů. Dostal na vybranou – buď obleče černou,
nebo mu useknou ruku. Nikdo se neuměl lesem plížit tišeji než Will, a černí
bratři tohle jeho nadání objevili velmi záhy.

„Ten tábor je dvě míle odtud, za tamhletím hřbetem, hned u potoka,“ spustil
Will. „Došel jsem, kam až jsem se odvážil. Je jich tam osm, mužů i žen. Děti
jsem neviděl. Postavili si u skály přístřešek. Rozeznal jsem ho, i když je teď už
skoro zapadaný sněhem. Oheň nehořel, ale ohniště bylo zřetelně vidět. Nikdo
se nehýbal. Díval jsem se dlouho. Nikdo živý by takhle nehybně neležel.“

„Viděl jsi krev?“

„Ne,“ připustil Will.

„Viděl jsi zbraně?“

„Pár mečů, pár luků. Jeden muž měl sekeru. Byla na pohled těžká, dvou-
břitá, nepříjemný kus železa. Ležela mu na zemi hned u ruky.“

„Všiml sis polohy těch těl?“

Will pokrčil rameny. „Pár jich sedí opřených o skálu. Většina leží na zemi.
Jako by upadli.“

„Nebo usnuli,“ nadhodil Royce.

„Upadli,“ nedal se Will. „Jedna ženská je napůl schovaná ve větvích žele-
zostromu. A kouká do prázdna.“ Nejistě se usmál. „Dával jsem pozor, aby mě
nezahlídla. A když jsem přišel blíž, zjistil jsem, že se taky nehýbe.“ Mimo-
děk se zachvěl.

„Tobě je zima?“ otázal se Royce.

„Trochu,“ zamumlal Will. „To ten vítr, pane.“

Mladý rytíř se otočil ke svému prošedivělému zbrojnoši. Kolem šustily umr-
zající listy a Royceův kuň sebou nepokojně šil. „Co myslíš, že ty lidi zabilo,

Garede?“ zeptal se ser Waymar jakoby nic a upravil si záhyby dlouhého sobolího pláště.

„Mráz,“ prohlásil Gared s neotřesitelnou jistotou. „Zmrzlé lidi už jsem viděl minulou zimu, i tu předminulou, když jsem byl skoro ještě chlapec. Všichni mluví o čtyřicet stop hlubokých závějích a o vyjícím vichru ze severu, ale opravdový nepřítel, to je mráz. Přikrade se k vám tišeji než tady Will, takže se nejdřív jenom klepete, jektají vám zuby, podupávají nohama a sníte o svařeném víně a pěkně roztopeném krbu. A pálí. Nic nepálí tak jako mráz. Ale trvá to jenom chvílku. Pak vám zaleze do těla, během chvílky vás naplní a vy už nemáte sílu s ním bojovat. Jednodušší je prostě jen sedět nebo usnout. Říká se, že ke konci vás nic nebolí. Nejdřív na vás padne slabost, začnete být ospalí, před očima se vám všechno začne rozplývat, a pak jako kdybyste se nořili do moře teplého mléka. Všechno hezky v klidu.“

„Ty jsi ale výřečný, Garede,“ podotkl ser Waymar. „To bych do tebe neřekl.“

„I mě už mráz načal, mladý pane.“ Gared si stáhl kápi a dopřál seru Waymarovi důkladný pohled na pahýly v místech, kde míval uši. „Obě uši, tři prsty u nohou a malíček levé ruky. A to jsem z toho vyváznul ještě dobře. Mého bratra jsme našli zmrzlého na hlídce. Usmíval se.“

Ser Waymar se otrásl. „Měl ses víc oblékat, Garede.“

Gared probodl mladého lorda zuřivým pohledem a jizvy kolem děr tam, kde mu mistr Aemon kdysi odřízl boltce, mu hněvivě zrudly. „Uvidíme, jak se dokážeš obléct ty, až přijde zima,“ utrousil. Opět si natáhl kápi a už zase se mlčky, dotčeně hrbil na svém koníkovu.

„Jestli Gared říká, že zmrzli, tak –“ začal Will.

„Vylosoval sis minulý týden nějakou hlídku, Wille?“

„Ano, můj pane.“ Nebylo týdne, kdy by si těch zatracených hlídek nevylosoval aspoň tucet.

„A jak vypadala Zed?“

„Plakala, pane,“ zamračil se Will. Když to mladý lord takhle zdůraznil, náhle mu to došlo. „Takže zmrznout nemohli. Jestli zed plakala, tak ne. Nebylo na to dost zima.“

Royce přikývl. „Chytrý kluk. Minulý týden bylo pár lehkých mrazíků, tu a tam chumelilo, ale rozhodně nebyl takový mráz, aby zabil osm dospělých lidí. Navíc lidí oblečených v kožešinách, s přístřeším po ruce a s možností roz-

dělat oheň.“ Rytíř se sebejistě usmál. „Doved' nás tam, Wille. Chci ty mrtvolky vidět na vlastní oči.“

A pak už se nedalo nic dělat. Dostali rozkaz, a čest je zavazovala poslechnout.

Will šel jako první. Jeho chundelatý koník opatrně prošlapával cestu podrostem. Včera v noci napadlo trochu sněhu a pod tím popraškem na neopatrné a neobežetné číhaly kameny, kořeny a díry. Za ním jel ser Waymar Royce na netrpělivě frkajícím černém oři. Pro průzkumnou výpravu byl tenhle válečný kůň špatná volba, ale zkuste to mladému lordovi vysvětlovat. Starý zbrojnoš Gared skupinku uzavíral a za jízdy si cosi mumlal.

Soumrak houstl. Bezmračné nebe bylo nejdřív temně fialové jako stará podlitina, pak zčernalo. Začaly se objevovat hvězdy. Vyšel půlměsíc. Will byl za jeho světlo vděčný.

„Určitě můžeme jít rychleji, vidíte,“ řekl Royce, když byl měsíc vysoko na nebi.

„S tímhle koněm ne,“ odsekl Will. Strach v něm probouzel opovážlivost. „Možná by můj pán mohl jít jako první!“

Ser Waymar Royce se neobtěžoval odpovědět.

Kdesi v hloubi lesa zavyl vlk.

Pod jedním pokrouceným železostromem Will přitáhl koni oště a seskočil.

„Proč zastavuješ?“ zeptal se ser Waymar.

„Líp bude jít zbytek cesty pěšky. Je to jenom tamhle za tím hřbetem.“

Royce chvilku nehnutě seděl a zamýšleně hleděl do dálky. V korunách stromů zašvelel chladný vítr. Skvostný sobolí plášť se zavlnil, jako by byl živý.

„Je to nějaké divné,“ zamumlal Gared.

Mladý rytíř mu uštědřil pohrdavý úsměv. „Vážně?“

„Ty to necítíš, pane?“ zeptal se Gared. „Musíš naslouchat temnotě.“

Will to cítil. Čtyři roky byl u Noční hlídky, ale jaktěživ neměl takový strach. Co to je?

„Vítr. Šustí listí. Vyje vlk. Který z těch zvuků z tebe dělá třasořitku, Gared?“ Když Gared neodpovídal, Royce pružně seskočil z koně. Pevně svého oře uvázal k nízké větvi kus od ostatních zvířat a vytáhl z pochvy dlouhý meč. Na jílci se zatřpytily drahokamy, měsíční světlo sklouzlo po lesklé oceli.

Byla to překrásná zbraň, mistrovské dílo, a od pohledu nová. Will pochyboval, že kdy tála v hněvu.

„Stromy jsou tu husté,“ varoval Will. „S tím mečem se do nich zamotáte. Nůž by byl lepší.“

„Až budu chtít poradit, zeptám se tě,“ prohlásil mladý lord. „Garede, ty zůstaň tady. Hlídej koně.“

Gared sesedl. „Musíme rozdělat oheň. Já se o to postarám.“

„Nejsi blázen, starochu? Jestli jsou v tomhle lese nepřátelé, tak je oheň to poslední, co potřebujeme.“

„Jsou taky nepřátelé, které oheň odradí,“ opáčil Gared. „Medvědi, zlovci a... a jiné věci...“

Ser Waymar pevně sevřel rty. „Žádný oheň.“

Garedovi stínila tvář kápě, ale Willovi neuniklo, jak tvrdě se mu při pohledu na rytíře zablýsklo v očích. Chvilku měl strach, že starší muž sáhne po meči. Byla to krátká a nehezká zbraň s jílcem zmatnělým potem a opotřebeným ostrím samý zub, ale kdyby ho Gared vytáhl z pochvy, Will by na život mladého lorda nevsadil ani zlámaný měďák.

Nakonec Gared sklopil pohled a odvrátil se. „Tak tedy žádný oheň,“ utrousil si pro sebe.

Royce to vzal jako souhlas. „Běž první,“ přikázal Willovi.

Will se začal proplétat houštím a pak vyrazil po svahu na nízký hřbet, kde si předtím pod jedním strážným smrkem udělal pozorovatelnu. Zem pod tenkou vrstvičkou sněhu byla mokrá a rozbahněná, klouzalo to a na kamelech a skrytých kořenech se dalo snadno zakopnout. Will stoupal nehlučně. Za sebou slyšel tichouнкé kovové chřestění pánovy kroužkové košile, šustění listů a tiché nadávky, jak se pánovi převislé větve zachytávaly o meč a tahaly ho za ten jeho úchvatný plášť.

Mohutný strážný smrk stál přímo na hřebenu, jak si Will pamatoval, a spodní větve klonil pouhou stopu nad zem. Will sebou plácl na břicho do bláta a sněhu, vplížil se pod strom a zadíval se dolů na mýtinu.

Krev mu ztuhla v žilách a chvíli ani nedýchal. Měsíc svítil na mýtinu, na popel v ohništi, na zasněžený přístřešek, na velkou skálu, na polozamrzlý potůček. Všechno vypadlo stejně jako před pár hodinami.

Jen oni byli pryč. Ty mrtvolky zmizely.